

[Stavad]

også Norden, ja, så var det den slags omlægninger, man først og fremmest burde tage fat på.

Vi mener, at der er behov for at lukke en lang række skattehuller og fjerne en lang række særlige privilegier, som i skattesystemet typisk gives til dem, der har særlig høje indkomster, meget store formuer og meget stort privatforbrug, men bemærkelsesværdigt lave skatter, at der er behov for en konsekvent beskatning med lavere procenter, og at vi ved en sådan omlægning, som vi foreslog i »Gang i 90'erne« og i vores skatteforslag fra sidste samling, beslutningsforslag nr. B 16, også ville kunne få massive forenklinger af vores skattesystem.

Derfor er vi selvfølgelig parate til at løse den mængde af skatteproblemer, vi har, men vi vil ikke være med til at bilde befolkningen ind, at nogle ændringer i skattesystemet løser alle problemer. Vi vil ikke være med til at bilde befolkningen ind, at bare vi ændrer skattesystemet, kan man godt lukke øjnene for, at vi står over for et underskud på statsfinanserne på over 30 mia. kr. i 1991, og at vi står med en eksplosiv stigning i arbejdsløsheden med 4.000 om måneden og dermed en arbejdsløshed på 275.000-280.000.

Vi synes, der er for meget hovsapræg i den måde, regeringen lægger tingene frem på. Man vedtog et lovforslag, fremsat af skatteministeren i maj måned, som fastlagde 6 pct.-skatten for 1991, så sent som i juni måned, den 1. juni, hvis jeg husker rigtigt. I december 1989 begrundede man en nedsættelse af selskabsskatteprocenten fra 50 til 40 med, at derigennem kunne man forbedre virksomhedernes konkurrenceevne.

I december 1987 omlagde man i samarbejde med arbejdsmarkedets parter og Socialdemokratiet arbejdsgiverafgifterne for at sikre konkurrenceevnen, for at få styrket konkurrenceevnen ude i vore virksomheder, og det lykkedes. Og nu er man i gang med lige så stille at spole tilbage; så de forbedringer, der blev lagt over til virksomhederne – som skulle give en merbeskæftigelse, som var velbegrundede, og som blev aftalt med arbejdsmarkedets parter – er man i gang med at hente tilbage igen.

Nu er hovedemnet så i stedet blevet marginalskatte, og indtrykket er, at de eneste, der har marginalskatte, er dem, der har høje indkomster. Vi har alle sammen marginalskatte. Marginalskat er den procent, man betaler i skat

af den sidst tjente krone, uanset om det er 52 pct. eller det er 68 pct. Skal vi i øvrigt se på, hvordan det danske skattesystem afviger fra landene omkring os, så er det ikke mindst i bunden af skattesystemet, at de danske procenter er væsentligt højere end procenterne i landene omkring os.

Men også marginalskatteproblemet er Socialdemokratiet selvfølgelig parat til at diskutere. Vi synes, det vil være rimeligt, at vi starter dér, hvor de allerhøjeste marginalskatte findes, nemlig hos grupper, som har forholdsvis lave indkomster, men som er ramt af et samspil mellem skatteprocenterne og aftrapning af sociale ydelser. Økonomiministeriet har i den publikation, Lovmodelrådet udsendte i maj sidste år, meget klart dokumenteret, at man endda kan komme helt op over 100 pct., og derfor må det undre, at regeringen tilsyneladende ikke har taget det med i sit udspil.

Men jeg er da glad for, at skatteministeren i hvert fald har udtalt imødekommenhed over for det socialdemokratiske forslag, og så må vi sætte os ned og se, om vi ikke kan finde teknikken til at løse det problem. Det er jo ikke et nyt problem, vi har arbejdet med at få løst det for nogle grupper tidligere, og jeg synes, at vi skylder de grupper med lave indkomster og ekstremt høje skatteprocenter, at vi løser problemet. Jeg håber, at det socialdemokratiske forslag kan danne udgangspunkt for en sådan løsning.

Derudover er vi også parate til, som det fremgår af vores beslutningsforslag nr. B 2, at diskutere 6 pct.-skatten, men forslaget er ikke fremsat, vil jeg godt sige, som et oplæg til de kommende overenskomstforhandlinger eller som noget, vi tror på kan være murbrækker for at få sat gang i hjulene i det danske samfund. Det er en isoleret, fornuftig omlægning af vores skattesystem, hvor vi stiller nogle krav til finansieringen. Finansieringen skal jo tages fra de grupper, som har store formuer, høje indkomster og stort privatforbrug, men typisk lavere gennemsnitlige skatter, end ganske almindelige mellemindkomstfamilier har.

Vi har givet nogle konkrete bud på, hvor de grupper findes, og så vil vi godt være med til at bruge det beløb, vi kan skaffe ind fra det område, til trinvis over en årrække at forhøje bundfradraget for 6 pct.-skatten, så vi derigennem over en periode kan få langt hovedparten af